

76619

Sestnedeljna pobožnost
k
sv. Alojziju.

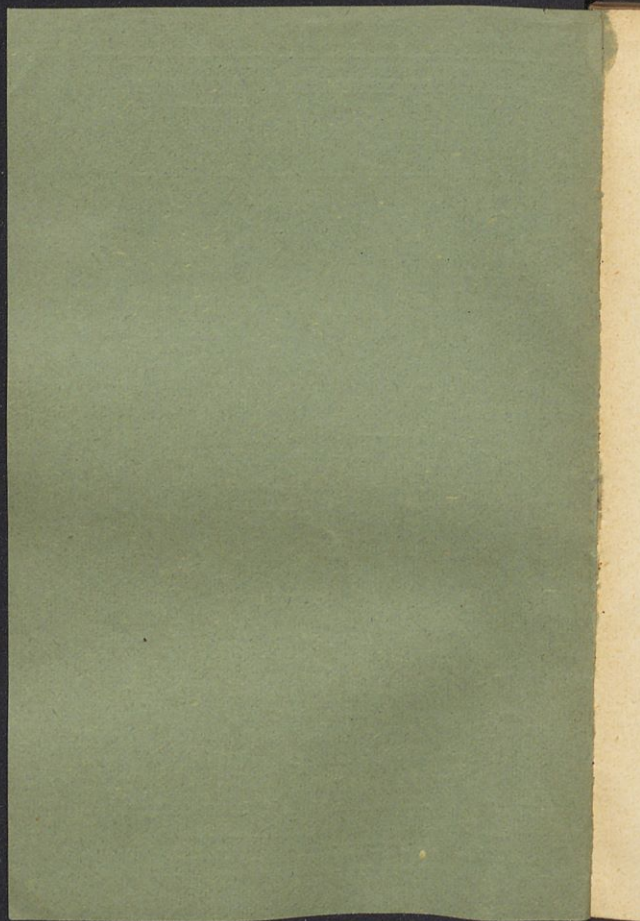
Priredil bogoljubni mladini po
nemškem izvirniku „Detoljub“.

Z knezoškofijskim dovoljenjem.

V Ljubljani, 1904.

Izdalo in založilo krščansko društvo
„Detoljubov“.

Tiskala Katol. Tiskarna.

Sveti Alojzij, prosi za nas!

✓
Šestnedeljna pobožnost
k
sv. Alojziju.

Prisedil bogoljubni mladini po nem-
škem izvirniku „Detoljub“.

Z knezoškofijskim dovoljenjem.

V Ljubljani, 1904.

Izdalo in založilo krščansko društvo
Detoljubov.

Tiskala Katoliška Tiskarna.

76619

030041744

Šestnedeljna pobožnost k sv. Alojziju.

Ni mogoče dovolj priporočiti te pobožnosti vernemu ljudstvu, zlasti mladini. Vpeljala jo je sv. cerkev v spomin na onih šest let, ki jih je preživel sv. Alojzij v družbi očetov jezuitov. Izvolila in dala ga je kot posebnega patrona mladini. Ohranjenje nedolžnosti, razsvetljenje pri volitvi stanu, ljubezen do Marije, obilen blagoslov pri učenju — to so krasni sadovi te pobožnosti, ki je mladini sama ob sebi tako priljubljena. Zavoljo tolike duševne koristi so jo papeži in škofje zelo priporočali. Papež Klement XII. je z odlokom sv. kongregacije za odpustke 11. decembra 1739. in 7. januarja 1740. dovolil **popoln odpustek** za vsako šest nedelj njim, ki nepretrgano ali pred godom ali po prazniku svetega Alojzija (21. junija) ali katerikoli drugi čas v letu ob njih opravijo spoved, prejmejo sv. obhajilo, pobožno premišlujejo ali molijo

ali kako drugo bogoljubno delo opravijo na čast sv. Alojziju. Spoved in sv. obhajilo se moreta prejeti (odlok sv. kongregacije 6. okt. 1870.) že v saboto pred nedeljo; druga dela pa se morajo opraviti v nedeljo. Ko bi kdo, tudi brez lastnega zadolženja, ne prejel katero nedeljo svetih zakramentov ali ne mogel drugih del opraviti, ne bi mogel nadomestiti, tudi ne z dovoljenjem spovednikovim, s kakim drugim dobrim delom, temuč bi moral te nedelje z nova začeti, če bi hotel deležen biti popolnega odpustka. Se ve, da se priporoča, da naj tudi med tednom večkrat premišljuje iz življenja svetnikovega, ponavlja storjene sklepe in se vadi v čednosti, ki jo je premišljeval v nedeljo. Tako bo obilo sadu donašala ta pobožnost vsakemu, ki jo z odkritosrčnim veseljem in vdanim srcem opravlja. — Navod k premišljevanju in molitve v tej knjižici je najbolje opraviti po zahvali za sv. obhajilo, ali pa morebiti precej ob jutranji molitvi.

Posvečenje svetemu Alojziju.

Častitljivi sveti Alojzij, ki te je cerkev zavoljo tvojega tako čistega življenja na zemlji odlikovala z naslovom angelskega mladeniča, k tebi se danes bližam z vso pobožnostjo svoje duše in svojega srca, in se ti posvetim vsega.

O popolni vzgled, ti moj dobri in mogočni zaščitnik, kako zeló te potrebujem! Svet in hudobni duh me zalezujeta: čutim plamen svojih strasti in le predobro poznam slabost in nestanovitnost svoje mladosti. Kdo me bo varoval, če ne ti, angelsko čisti svetnik, ti, slava in kinč, ljubezen in opora mladini?

K tebi tedaj pribežim iz vse duše, iz vsega srca ti zaupam in se ti posvetim. Moj namen je in sklenem ter obljubim, tebe posebno častiti, te poveličevati zavoljo tvojih vzvišenih čednosti, posebno pa zavoljo tvoje angelske čistosti; posnemati hočem tvoj vzgled, pospeševati hočem tvoje češčenje med svojimi so-

vrstniki in do svojega zadnjega zdihljeja hočem klicati in poveličevati tvoje sveto in sladko ime. Da! tebi posvetim svojo dušo, svoje čute, svoje srce, sebe popolno vsega.

O ljubi sveti Alojzij, tvoj sem torej ves, tvoj hočem ostati zmiraj. Zato tedaj varuj me, brani me, ohrani me kakor svojo last, da mi bo tvoje češčenje pomagalo Jezusu in Mariji zvestejše služiti in ju častiti in kdaj tjekaj priti, da morem s teboj svojega Boga v nebesih gledati in poveličevati celo večnost. Amen.

1. 200 dni odp. enkrat na dan za vsakega vernika, ki vsaj skesano in pobožno opravi to posvečenje k svetemu Alojziju. 2. Popoln odpustek na praznik sv. Alojzija ali na kateri koli dan v osmini, dobé oni, ki jo skozi celi mesec junij vsak dan molijo. Pogoji: spoved, sv. obhajilo, obiskanje cerkve ali javne kapele, kjer naj nekoliko molijo na namen sv. Očeta. Obrnejo se ti odpustki lahko v prid dušam v vicah. (Kongregacija za sv. obrede 12. junija 1894.)

Prva nedelja.

Pripravljalna molitev.

Vsegamogočni, usmiljeni Bog, glej, pridem pred Tvoje božje obličje, da Ti darujem to pobožnost k Tvoji večji časti in v poveličanje Tvojega svetega imena, v hvalo in češčenje presvetega Rešnjega Telesa, in presladkega Jezusovega Srca, v spomin bridkega trpljenja našega Zveličarja, da počastim brezmadežno Devico in nebeško Kraljico Marijo, kakor tudi Tvojega zvestega služabnika, svojega zaščitnika in varuha sv. Alojzija, katerega si Ti sam oblagodaril s tolikimi milostmi in ga poveličal s čudeži. Sprejmi to opravilo kot zahvalo za vse milosti, ki si jih skazal sv. Alojziju in na njegovo priprošnjo meni in vsem njegovim častilcem. Upam, da mi, o Bog, poln dobrote in usmi-

ljenja, ne boš odrekel milosti, za katero Te danes posebno prosim . . . To pričakujem po priprošnji in zasluženju Tvojega zvestega služabnika svetega Alojzija. Potruditi se hočem, da kolikor zmorem dostojno opravim to pobožnost. Daj mi milosti, da mi bo res v korist za mojo dušo.

Ti pa, sv. Alojzij, izprosi mi milosti, da po tvojem vzgledu opravim danes to pobožnost kolikor mogoče zbrano in vredno tebi v čast, sebi v zasluženje. Amen.

Premišljevanje.

Alojzijeva gorečnost do molitve.

„Čujte in molite!“ — Ta Jezusov opomin je izpolnjeval sveti Alojzij odkar se je zavedel pameti do zadnjega izdihljeja. Kar čudovito je, kar pripovedujejo pisatelji njegovega življenja o njegovi gorečnosti in vztrajnosti pri molitvi. Kaže pa to, da je bil res otrok posebne milosti božje. Že ko je bil še deček petih let, je bilo njegovo naj-

večje veselje molitev. Pribežal je v kak skriven kotiček in ondi ves zbran in vtopljen pošiljal pred božji prestol iz otroškega srca molitve polne nežne ljubezni. Velikokrat se je zgodilo, da je ubežal svoji vzgojiteljici, da je mogel moliti nemoten. V veliki skrbi ga je iskala, dokler ga ni našla klečečega v kakem kotu in vtopljenega v pobožni molitvi. Kolikor večji je postajal, toliko večja je bila tudi njegova ljubezen do molitve. Čim bolj je spoznaval svojega Gospoda Boga, čim bolj je čutil lepoto in dobroto božjo, tem bolj ga je vleklo k neskončni ljubezni. Prevzet hvaležne ljubezni je skušal v pristrčni molitvi povzdigovati svoje srce in po cele ure je nepremakljiv mogel opravljati svoje pobožnosti. Z največjo skrbjo je opravljal svoje vsakdanje molitve in duhovne vaje. K navadnim molitvam je dodajal še drugih veliko in to tako vestno, da je večkrat vstal po noči, če se je spomnil, da je pozabil katero opraviti čez dan. Njegova gorečnost je bila tolika, da so mu morali predstojniki zapovedati, da jo je moral ome-

jiti. S tako vztrajno in vneto molitvijo je ohranil lilijo nedolžnosti v polni čistosti. Z molitvijo je premagal vse ovire, ki so se mu stavile, da bi vstopil v družbo Jezusovo. Molitev mu je bila orožje, s katerim se je zmagovito bojeval zoper notranje in vnanje sovražnike svojega zveličanja. Nikakor ni pretirano, če se trdi o njem, da je bilo vse življenje sv. Alojzija nepretrgana molitev in da je doslovno izpolnjeval opomin božjega Zveličarja: „čujte in molite“. In s kako pozornostjo in zbranostjo je molil! Ko ga je njegov predstojnik neki dan vprašal, če se mora zelo boriti z razstresenostjo pri molitvi, mu je mogel odgovoriti, da v teku pol leta ni bil toliko časa razstresen, kolikor bi potreboval, da zmoli eno češčenomarijo. In če pripomnimo, da je sv. Alojzij molil navadno kleče na tleh, moramo res občudovati, kako je bil zbran njegov duh, da niti ni čutil, če je sluga ali kdo drugi prišel v njegovo sobo. — Kakor je bil goreč v molitvi celo življenje, tako tudi ni opustil molitve v bolezni, posebno na

svoji smrtni postelji. Iskreno in hvalžno je zapel „Te Deum“, ko se mu je bližala smrt in se preselil s čutili žive vere, upanja in ljubezni v srečno večnost. Zares, veličasten vzgled pobožne, svete gorečnosti za molitev.

Nauk. Cerkveni očetje navdušeno priporočajo molitev. Z gorečimi besedami zatrjujejo, da je molitev neizogibno potrebna, če si hočemo zagotoviti svoje zveličanje. Povdarjajo njeno korist in opominjajo, da naj jo skrbno gojimo in opisujejo njeno važnost: „Kar je hrana za telesno življenje, je molitev za dušno življenje. Brez milosti ni zveličanja. Molitev pa je studenec, po katerem nam dotekajo milosti božje in to tem več, kolikor boljše, vztrajnejše, pobožnejše molimo.“ — Kako je s teboj glede molitve, duša moja? Ali izpolnuješ ukaz nebeškega Učenika: „čujte in molite“? Ali pa si morebiti izmed onih, ki mislijo, da se morejo zveličati brez molitve; da je molitev le za otroke in stare ženice? Kako pomi-lovanja vreden človek bi bil, če bi te take misli obhajale. Ne samo za

otroke je povdarjal božji Učenik, da morajo moliti, ampak molitev je potrebna vsakemu človeku brez izjeme. Vsak mora moliti, vztrajno moliti, da ga ne premoti hudobni duh. „Čujte in molite, da ne padete v skušnjava“ — „ker hudič hodi okoli kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl.“ Poglej svetnike! Ali niso bili največji svetniki tudi največji ljubitelji molitve? Če si hočeš zagotoviti večno zveličanje, o, moli tedaj, moli rad, moli pobožno, zaupno, moli stanovitno. Pa ne samo ustnice naj govore, ampak kar izgovarjaš, naj pride res iz srca, naj je v tvojem razumu, naj hoče tvoja volja; naj je izraz tvojega trdnega prepričanja. Ako moliš dobro in prav, boš občutil sladkost in moč svoje molitve. Okusil boš, kako prijeten je njen sad in videl, koliko boš z njo dosegel. — Ljubi posebno ono molitev, ki so jo tako skrbno gojili svetniki — to je premišljevanje. Beri rad pobožne in svete knjige, premisli, kar si bral in porabi to za svoje življenje. Stori trdni sklep, pa ga skušaj tudi z božjo pomočjo izpolnjevati. Vi-

del boš, kako kmalu boš postal kreposten in čednosten. Premišljevanje je najpripravnejši pomoček, da se more človek bolj in bolj izpopolniti.

Sklep. Prav vestno hočem opravljati pobožne vaje: svojo jutranjo in večerno molitev, pred jedjo in po jedi. Tudi druge molitve hočem kolikor mogoče zbrano moliti in izpolnjevati svoje dobre sklepe prav vestno. Pogosto se hočem spomniti, da je od tega odvisno, da morem zmiraj boljši postati, da! da mi Bog le po dobri molitvi hoče dati potrebnih milosti, da se morem zveličati.

Molitev po premišljevanju.

Vsegamogočni, večni Bog, poln zaupanja klečim pred Tvojim Božjim veličanstvom in te najponižnejše molim. Zahvaljujem se Ti za vse milosti, ki si mi jih dal v mojem življenju, posebno današnji dan. Darujem Ti prav ponižno današnjo svojo pobožnost: sprejmi jo, o Gospod, milostljivo z vsemi dobrimi deli, ki jih hočem storiti v Tvojo večjo čast, v pročeščenje in

hvalo brezmadežne Device in Matere Božje Marije, v poveličanje sv. Alojzija in vseh angelov in svetnikov. Prosim Te po bridkem trpljenju in smrti Jezusa Kristusa, po dragoceni krvi Njegovi, ki jo je prelil v odrešenje naše, po zasluženju in priprošnji Device Marije, svetega Alojzija in vseh svetnikov, daj vsem grešnikom milost, da se spreobrnejo in spokoré, dušam v vicah večni mir, meni pa milost, da morem posnemati svetega Alojzija ves čas prav zvesto v njegovih čednostih zlasti v njegovi pobožnosti, čistosti in spokornosti in da dosežem s to pobožno vajo, kar sem začetka prosil (tu imenuj ono milost, ki si jo prosil v pripravljalni molitvi), ako je k Tvoji časti in v moje zveličanje. Ako pa bi drugače dopadlo Tvojemu Božjemu Veličanstvu, o Bog, pa me razsvetli, vodi in vladaj tako, da bodo vsa moja dela vravnana po najsvetejši Tvoji volji po istem Tvojem Sinu Jezusu Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Litanije v čast sv. Alojziju.

(Za zasebno uporabo.)

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog Sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sveti Alojzij,

Ti angelski mladenič,

Ti, ki si ohranil krstno nedolžnost,

Ti vzor čistosti,

Ti ojstri spokornik,

Ti vzgled ponižnosti,

Ti ljubivec ubožnosti,

Ti prijatelj molitve,

Ti žrtev ljubezni do bližnjega,

Ti goreči častilec presv. Rešnjega

Telesa,

Ti otrok Marijin,

Ti varih mladini,

Ti zrcalo duhovnikom,

prosi za nas!

Ti kinč Jezusovega društva,
 Ti skriti mučenec,
 Ti zaščitnik nedolžnosti,
 Ti svetovalec pri volitvi stanu,
 Ti vzgled stanovitnosti,
 Sveti Alojzij,

Da v svetem strahu bežimo pred
 grehom,

Da služimo Bogu v popolni čistosti
 na duši in telesu,

Da dobimo duha spokornosti in
 kesanja,

Da se učimo svet in ničemurnost
 njegovo zaničevati,

Da se navzamemo gorečnosti do
 molitve,

Da živimo v zavednosti Božje pričujočnosti,

Da prejemamo kruh angelski z
 vredno pripravo in zahvalo,

Da postanemo zvesti častilci in
 varovanci preblazene Device,

Da se v nas pomnoži ljubezen
 do Boga in do bližnjika,

Da ostanemo v dobrem stanovitni
 do konca,

prosi za nas!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Ÿ. Prosi za nas sv. Alojzij!

R. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o.

O sveti Alojzij, ki te kinčajo angelske
čednosti, jaz, tvoj nevredni častilec, ti
posebno priporočim čistost svoje duše
in svojega telesa. Po tvoji angelski či-
stosti te prosim, priporoči me brezma-
dežnemu Jagnjetu Jezusu Kristusu in nje-
govi presveti Materi, Devici vseh devic,
ter me obvaruj vsakega smrtnega greha.
Ne dopusti, da bi se oskrunil s kate-
rimkoli grehom nečistosti; temuč kedar
me vidiš v skušnjavi ali v nevarnosti,
da bi grešil, izženi iz mojega srca vse
nečiste misli in nagnjenja; obudi v
meni spomin na večnost in na križa-
nega Jezusa in vtisni globoko v moje
srce čut svetega strahu božjega; vžgi

v meni ogenj božje ljubezni in stori,
da tebe posnemajoč na zemlji vreden
postanem s teboj v nebesih uživati
Boga. Amen.

Oče naš.... Češčena si Marija....

100 dni odpustka enkrat na dan. Pij VII
6. marca 1802.

Moli pet očenašov in češčenamarij
pa Čast bodi Očetu na namen svetega
Očeta.

Druga nedelja.

Pripravljalna molitev.

(Kakor pri prvi nedelji str. 5.)

Premišljevanje.

Alojzijeva pobožnost do presvetega Rešnjega Telesa.

„Kdor je moje meso in pije mojo
kri, ostane v meni in jaz v njem.“
(Jan. 6, 57.) — Od mladih let je bilo
največje hrepenenje sv. Alojzija, da se
popolnoma združi z Zveličarjem in
njemu bolj in bolj podoben postane.
Gorečnost njegova do molitve, ki smo
jo zadnjo nedeljo premišljevali, je imela

namen, da se združi z Zveličarjem v najtesnejši zvezi. Čutil je v svojem srcu praznoto, ki jo je mogel izpolniti še le v poznejših letih. Z vso gorečnostjo ljubečega srca je hrepenel združiti se s svojim Gospodom in Zveličarjem v svetem obhajilu. To srečo je dosegel še le v dvanajstem letu. Kardinal in nadškof Milanski, sv. Karol Boromej, je bival tisti čas v Kastiljonu in se je seznanil z družino sv. Alojzija. Spoznal ga je kot izredno pobožnega mladeniča in bil prevzet od njegove čednosti in dušnih zmožnosti. On sam ga je pripravljajal za prvo sv. obhajilo. Pač je malokateri učenik imel kedaj tako pozornega in marljivega učenca. Navdušeno je slušal besede kardinalove in s svetim veseljem si je vtisnil nauke v spomin. Težko je pričakoval dneva, ko se bo mogel kar najtesneje združiti z Jezusom. Njegovo srce je koprnelo po njem in pripravljajal se je z največjo vestnostjo, da prejme vredno svojega nebeškega ženina. In ko je prišel zaželeni trenutek, je prekipelo veselja njegovo srce. Ko je stopil k

obhajilni mizi, je njegovo obličje žarelo nebeške radosti. Dolgo je bil zamaknjen v pogovoru z božjim gostom. Z obraza se mu je brala tolika gorečnost in ljubezen, da so pričujoči bili do solz ginjeni ob pogledu nanj. Tako vnemo je imel tudi vse svoje poznejše življenje, kadar se je pripravljaj za sveto obhajilo. Vsakokrat se je tri dni pripravljaj za sv. obhajilo, da prejme svojega Zveličarja v vredno bivališče in tri dni je vporabil, da se mu je zahvaljeval za neizmerno ljubezen, da je prišel v njegovo srce. In ker mu ni bilo dano, da bi ga tolikrat prejel, kakor je želel, je porabil vsak prosti čas, da ga je obiskal v svetem Zakramentu. Tu pred tabernakelnom je bil njegov najljubši kraj, kjer se je odpočil od dnevnega dela in truda. Pred njim je izlival svoja najsrčnejša čutila vdane ljubezni, tu je izrekal svoje prošnje in želje, zajemal moč in tolažbo za trpko in ostro pot, ki naj ga vodi v nebesa. V resnici velika je bila pobožnost svetega Alojzija, ki jo je imel do presvetega Rešnjega Telesa! Kdo se bi čudil, da

mu je bilo sv. obhajilo najslajše opravilo. Živa vera njegova je prodrla skozi zunanjo podobo kruhovo in z dušnimi očmi je gledal v nji včlovečenega Sinu božjega v vsi lepoti in popolnosti, kakor je človeškemu umu le mogoče jo gledati. Ta pogled je polnil njegovo dušo z neizrekljivim hrepenenjem in z ljubeznijo, ki jo je imeti v stanu nedolžno, čisto srce. In s tem je nekako prisilil božjega Zveličarja, da se je vsaj duhovno združil z njegovo dušo. Pri sv. maši je bil zmiraj zbran in ves vtopljen v premišljevanju. Ljubil je in nad vse cenil ta najdragocenejši spomin neskončne ljubezni in usmiljenja božjega do grešnega človeštva. Med sveto daritvijo se je postavil v duhu pod Zveličarjev križ na gori Kalvariji. Srkal je sv. kri, ki je tekla iz njegovih ran, v ljubeče svoje srce, da se je ž njo bolj in bolj očiščevalo in popolnilo. V vsem je kazal svojo ljubezen in gorečnost do najsvetejšega Zakramenta.

Nauk. Božji Zveličar je tudi danes še v vseh katoliških cerkvah resnično in bistveno pričujoč, z dušo

in telesom, kot pravi Bog in človek. Iz tabernakelja kliče še vedno v svoji neskončni ljubezni in dobroti vsem ljudem: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in vas bom pokrepčal.“ Ta klic velja tudi tebi, krščanska duša. Tudi tebe pričakuje z nesebičnim hrepenenjem v presvetem Zakramentu, da prideš k njemu in mu pripraviš bivališče v svojem srcu. Le eno hoče — tvoje zveličanje! Razprostira svoje roke, da te objame in obilno, bogato blagoslovi. Odprto ima svoje srce, da te vzprejme, da moreš v njem dobiti zavetja in varstva. Daje ti zakladov, ki jih ne morejo končati ne molj, ne rja. Osrečiti te hoče dušno in telesno, za čas in večnost. O moja duša, kako si slušala do sedaj ta njegov glas? Ali si ne moraš očitati, da si preslišal le pogosto to nežno vabilo? O, odvrzi svojo grešnost ter hiti k njemu s trdno vero, vdanim zaupanjem in hvaležno ljubeznijo! Skaži se hvaležnega za vso ljubezen njegovo, za vse milosti, ki jih izkazuje tebi in vsem ljudem v najsvetejšem Zakramentu. Obišči ga,

kolikorkrat ti dopusté tvoja opravila in zadoščuj s tem za številna razžaljenja, ki jih mora prestati v Zakramentu ljubezni. Glej, večkrat te tarejo nadloge in zoprnosti, ki ti grené življenje; križi in težave te obremenjujejo, da misliš, da moraš pod njimi omagati: hiti tedaj k svojemu Zveličarju. Odpri mu svoje srce; potoži mu svoje težave in ga prosi pomoči. Z mogočno svojo milostjo te bo pokrepčal, potolažil te bo in oblažil. Le resno skusi in videl boš, da ti bo pomagano. Kaj koristi vedno tarnjati in zdihovati, če se pa ne poslužiš pomočka, ki ti gotovo pomaga? Todi išči pomoči, kjer jo gotovo dobiš, pri svojem Zveličarju. Ljudje ti ne morejo dati prave tolažbe in pomoči: včasih jim ni mogoče, včasih niti ne marajo. Pri Gospodu Jezusu ne boš nikoli zastonj trkal, vedno ti bo pomogel tako, kakor je za te najboljše in najbolj koristno.

Sklep. Kadar mi bo mogoče, hočem obiskati svojega Zveličarja v pre-svetem Zakramentu. Mesto da bi tratil čas s praznim govorenjem ali celo s

grešnim razveseljevanjem, hočem rajši pohiteti k tebi, moj Gospod in Bog. Zlasti v žalosti in nadlogi hočem pri tebi iskati pomoči, ti, ki si tako usmiljen in dober do nas ubogih zemljanov! Pogosto te hočem sprejeti v svoje srce, ter potruditi se hočem, da se kolikor moč prav dobro in dostojno pripravim; saj kdor najde Zveličarja, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.

Molitev po premišljevanju in litanije.

(Kakor pri prvem premišljevanju str. 11.)

Tretja nedelja.

Pripravljalna molitev.

(Kakor pri prvi nedelji str. 5.)

Premišljevanje.

Alojzijeve ljubezne do križanega Zveličarja.

„Večje ljubezni od te nima nihče, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje.“ (Jan. 5, 13.) Ljubezen vzbuja ljubezen, pravi star pregovor. Če velja

to že v navadnem življenju — koliko bolj mora obuditi hvaležno ljubezen v naših srcih ona neizmerna ljubezen križanega Boga, ki je zavoljo nje dal svoje življenje za nas v najbridkejših mukah! Sv. Alojzij se je že zgodaj vtopil v ljubezen križanega Zveličarja in zato je z veliko prisrčnostjo in globokim čutenjem najrajši premišljeval bridko trpljenje našega Gospoda. Živo si je stavil pred oči oni pretresljivi dogodek, ki se je vršil na gori Kalvariji. Ves prevzet je gledal Gospoda, kako poln bolesti visi med dvema razbojnikoma, vtopljen v morje bridkosti, zapuščen celo od svojega Očeta, krvava žrtev za grešnike. S sočutnim srcem je premišljeval njegovo grozno bolečino, ki je ob nji izdihnil svojo dušo v roke nebeškega Očeta. Pogled na razmesarjeno njegovo telo, na katerem ni bilo od temena do nog nič zdravega, je izvabil iz njegove sočutne duše, iz njegovih oči potok vročih solz. Vedel je, da niso tolikanj judje provzročili toliko bolečin ubogemu Sinu človekovemu, marveč grehi celega sveta; da

so judje bili le strašno sredstvo, ki se jih je poslužila božja pravičnost in svetost, da so ga ranili in umorili v spravo in zadoščenje za nas. Ta misel se je globoko vtisnila v njegovo srce in rodila lep sad čednosti in zlasti najgorečnejše ljubezni do trpečega Zveličarja. Posebno je v postnem času rad in pogosto premišljeval trpljenje Jezusovo in ga spremljal na oni križevi poti do gore Kalvarije, da je tako v duhu bil priča njegove junaške — Božje ljubezni. Po več ur je strmé gledal v sveto razpelo, z neizrekljivo ljubeznijo objemal sv. križ in solze sočutja so močile tla pred njim. Njegovo usmiljenje do trpečega Zveličarja mu je ožemalo toliko solz, da so se resno bali za njegove oči. Njegova ljubezen do Križanega je vzrok, da ga navadno slikajo s križem v roki, v katerega ima vprte svoje oči. Najlepši in edini kinč v njegovi sobici je bilo sv. razpelo, pred katerim je opravljal svoje pobožne molitve. In če kdaj na potovanju ni dobil križa v sobi, je na papir naslikal priprost križ in je pred tem izlival svoje

molitve k nebeškemu Očetu. Tako ljub in pristrčen mu je bil pogled na križ. A njegova ljubezen do Križanega ni bila le samo čutna, ni obstajala le v sladkih čutilih in globokih vzdihih: marveč križ mu je bila knjiga, ki je iz nje bral globoke resnice za svoje življenje. Opominjal ga je križ, da je moral umreti na njem Zveličar za naše grehe. Pokorščina do nebeškega Očeta ga je pripela nanj, da tako zadosti njegovi pravici za grehe vseh ljudij. Zato je pogled in misel na Križanega porodil v njegovem srcu tak stud nad grehi, da si je želel umreti rajši, kakor da bi žalil Boga z najmanjšim grehom. Od križanega Zveličarja se je naučil zlasti one pokorščine, ki jo moramo občudovati na njem. Kakor Kristus Gospod je uklonil svojo voljo popolnoma volji božji, da ni storil ničesa — da celo mislil ničesa — nego kar je spoznal za voljo božjo po zapovedih in določitih svojih predstojnikov. Ker je pa vedel, da človek tako lahko greši, tudi pravični sedemkrat na dan, kakor pravi apostelj, ne sicer

iz hudobije, ampak radi svoje slabosti in nagnjenja — zato je iz dna srca obžaloval svoje pogreške in nepopolnosti in se oistro pokoril zanje. Tega spokornega duha se je zlasti navzel iz premišljevanja ljubezni križanega Jezusa.

Nauk. Naš Gospod Jezus Kristus je trpel in umrl za vse ljudi, tudi za te, ljubi moj. Njegova ljubezen, ki jo izkazuje vsakemu človeku, je tolika, da ne bi se branil trpeti in umreti tudi samo za-te, ko bi bil grešil samo ti. Iz tega lahko vidiš, kako ljub in drag moraš biti svojemu Gospodu in Zveličarju. Ni mu bilo dovolj, da je trpel od jaslic do smrti, marveč je hotel prelit za te zadnjo kapljo svoje krvi. S to ljubeznijo je hotel pridobiti tvoje srce, tvojo ljubezen. In kako vračuješ njemu ljubezen njegovo? Je-li tvoje srce hvaležno in mu vdano? Srečen, če moreš odkritosrčno zatrditi, da ga ljubiš iz vsega srca. Tedaj ti mora premišljevanje njegovega trpljenja biti najljubši predmet. Kakšen si bil do zdaj v tem oziru? Poprašaj se resno in

odkrito. Ako najdeš, da si bil mrzel in malo sprejemljiv za njegovo ljubezen, o tedaj nadomesti, kolikor ti je mogoče. Najbolje boš izpoznal, kolika je tvoja ljubezen do Križanega, v kolikor so-vražiš greh in se ga varuješ, kakor strupene kače. Kajti ljubezen do Boga in greh ne moreta bivati v srcu. „Nihče ne more služiti dvema gospodoma.“ Ali ljubiš sveti križ in ga imaš na častnem kraju v svoji sobi? O, v kolikih hišah vidiš vsakovrstne podobe, celo nespodobne in izpotekljive — podobe križa pa ne najdeš v njih. Ali se ne pravi to, sramovati se križa — znamenja in spomina neskončne ljubezni Sinu božjega? Morebiti se ga sramuješ i ti? Daj si odgovor, odkrit in resničen. Ne dopusti, da bi morebiti mlačnost tvoja bila kedaj vzrok, da te ne sprejme v večna bivališča on, čegar znamenju nisi odkazal prostorčka v svoji hiši. Znamenje križa je že tisočim in tisočim bilo povod, da so uravnali svoje življenje po njegovih naukih in so se tako zveličali. Naj je tudi tebi bodrilo k čednostnemu življenju. Pogled nanj naj te

bodri in daje moči v boju zoper skušnjave, v tem znamenju boš zmagal gotovo vse sovražnike tvojega zveličanja.

Sklep. Iz ljubezni do trpečega Zveličarja hočem večkrat posebno pri sv. maši, premišljevati njegovo bridko trpljenje, njegovo smrt. Obiskati hočem s številnimi odpustki obdarjeni sveti križev pot. Zlasti se hočem po zgledu svojega do smrti pokornega Jezusa vaditi v pokorščini, da tako odmrjem svoji volji in živim po volji božji in v nji tudi umrjem.

Molitev po premišljevanju in litanije.
(Glej str 11.)

Četrta nedelja.

Pripravljalna molitev.

(Kakor za prvo nedeljo, str. 5.)

Premišljevanje.

Kako je sv. Alojzij častil deviško Mater Marijo.

„Sin, glej tvoja mati!“ (Jan. 19, 27.)
Ko je Božji Zveličar umiral sramotne smrti na križu, se je poln ljubezni in

sočutja spomnil svojega ljubljenega učenca, Janeza. Ni ga hotel zapustiti na zemlji brez tolažbe in brez vidnega znamenja svoje ljubezni. Zato mu je dal kot najdražjo zapuščino svojo deviško Mater. Pa po njegovi volji ni Marija samo Janezova mati, ampak mati vseh ljudi. Kot tako je sveti Alojzij ljubil in častil to dobro Mater tako iskreno, da je težko najti mu enakega častilca. Rodna mati njegova mu je že v zgodnji mladosti vcepila nežno ljubezen do Marije. Pravila mu je o njenih čednostih in njeni ljubezni do zemskih otrok. Zato je posvetil svoje srce nedeljeno in celo nebeški Materi. Češčena-marija je bila prva molitev, ki jo je majhen otrok še izgovarjal, s katero je vse življenje tako pogostokrat in srčno pozdravljal Marijo. Največje veselje, najslajša sreča mu je bila poslušati govoriti o ljubi božji Materi. Vzradostilo se mu je srce, kadar je slišal imenovati njeno ime. Zato je lahko umljivo, da je tako rad govoril o sladki Materi nebeški, da ga je misel na njo pri vsem spremljevala. In kakor je ljubil

in cenil znamenje Zveličarjevo, sv. križ, tako se mu je vzljubila podoba Matere božje. Prepričan je bil, koliko moč ima priprošnja njena pri božjem in njenem Sinu. Zato je že v nežni mladosti priporočil čistost svoje duše njenemu mogočnemu varstvu. Da! Toliko je bilo njegovo češčenje do nje, da je dolgo premišljeval, kateri dar bi bil Mariji najljubši, najprijetnejši. Ko je slednjič izpoznal, da more Mariji biti najbolj drago deviško in popolno vdano srce, se je osemletni deček zaobljubil pred njeno podobo, da hoče neomadeževano ohraniti najlepši človekov kinč, neoskrunjeno devišstvo. Kako resno in stanovitno je izpolnjeval to svojo obljubo, bomo premislili prihodnjo nedeljo. Omenimo tu le, da se ni Alojzij pregrešil v ljubezni in češčenju, zvestobi in pokorščini do Marije niti en trenutek v svojem življenju. Kadar in kjer je prišel do kakega Mariji posvečenega svetišča, je vedno pohitel vanj. Ni mogel drugače, da je molil pred njeno podobo, da jo je počastil in pozdravil v njenem svetišču. Veliko-

krat je obiskal nji posvečene kraje — k večjemu pokorščina do predstojnikov je mogla omejiti to njegovo zaželenje. Posebno je cenil molitev sv. rožnega venca in Bog sam ve, koliko vencev duhtečih duhovnih rož je zvil nebeški Kraljici. Soboto je praznoval nji na čast na posebni način. Ta dan se je postil prav ostro in podvojil svoje molitve ter premišljeval milosti in prednosti Matere božje. Prazniki Marijini so mu bili dan srčnega veselja. Ni čuda tedaj, da je imela nebeška Mati posebno veselje nad svojim svetim in pobožnim častilcem, da ga je varovala in pomagala, da je ohranil dušo čisto, neomažeževano, posebno blagoslovila njegov trud pri učenju in drugih opravilih. Poplačala mu je njegovo ljubezen zlasti s tem, da mu je izprosila jasno spoznanje njegovega poklica in slednjič mu celo naznanila dan njegove smrti. Tako je bila zveza Matere nebeške z nedolžnim mladeničem Alojzijem kar najtesnejša, lepa in sladka, kakor si je med materjo in sinom lepše in

slajše misliti ne moremo. Alojzij je po pravici in v vsi resnici bil otrok Marijin.

Nauk. Sv. Bernard pravi v nekem svojem govoru, da Bog hoče vse darove in milosti dajati nam po Mariji in le po nji. Iz tega spoznamo, da moramo prečisto Devico častiti. Le oni more biti dober katoliški kristjan, ki odkrito in pristrčno časti in ljubi nebeško Kraljico. Ni mogoče misliti, da bi kdo resnično in vdano cenil in ljubil božjega Zveličarja, ki je mlačen ali mrzel v češčenju njegove Matere. Če hočeš spoznati, ljubi moj! da-li imaš pravo ljubezen do Boga, spoznati, kako je dušno tvoje stanje, da-se li boš zveličal... poglej vestno v svoje srce: ali imaš v njem pravo, otroško vdano ljubezen do Matere Božje. Če si moraš odkritosrčno priznati, da si v tem mlačen — o! tedaj poskušaj, da popraviš v sebi, kar je pomanjkljivega. Saj to si dolžan lastni svoji duši! Sveti očetje namreč trdijo, da je prava pobožnost v češčenju nebeške Kraljice nemotljivo znamenje, da se večno zveličamo. In v resnici, koliko številno duš bi se

bilo večno pogubilo, da jih ni rešilo češčenje Matere božje. Marija je mogočna Gospa, pa tudi ljubeča Mati; ne samo more, ampak ona tudi hoče nam pomagati vsak čas. Zato naj ti bo skrb, da se poslužiš tega tako lahkega, tako zanesljivega pomočka zveličati se — ljubi in časti presveto Devico! Posebno jo časti po zgledu sv. Alojzija s tem, da jo posnemaš v njenih čednostih. Bodi pred vsem pokoren; pokoren Bogu, pokoren svojim predstojnikom (staršem in namestnikom božjim, duhovnim in svetnim) pokoren svoji vesti, svojim dobrim sklepom, svojemu angelu varihu in Mariji. Pokorščina je tako malopoznana čednost zlasti dandanes. In vendar odvisi časna in večna sreča ravno od nje, kakor zagotavlja Bog sam v četrti svoji zapovedi. Voljno opravljaj svoje dolžnosti bodi si, da si predstojnik drugim, bodisi da si podložen. Najgotovejša pot do zveličanja je pot voljne pokorščine.

Sklep. Ljubiti hočem dobro Mater Marijo z otroškim vdanim srcem. Rad ji hočem viti venec krasnih rož, da

molim pobožno in redno sv. rožni venec. Tudi pri drugih hočem kolikor je v moji moči pospeševati njeno čast. Posebno sklenem, da se hočem po zgledu Marijinem odreči svojeglavnosti in pa ubogati Boga in svoje predstojnike.

Molitev po premišljevanju in litanije.
(Kakor pri prvi nedelji str. 11.)

Peta nedelja.

Pripravljalna molitev.
(Kakor pri prvi nedelji str. 5.)

Premišljevanje.

Nedolžnost svetega Alojzija.

„O kako lep je čist rod v svoji svetlobi; zakaj njegov spomin je večn, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudeh“. (Modr. buk. 4, 1.) — Krasen slavospev so zares te besede, s katerimi pove- ličuje sveti Duh sam neomadežno živ- ljenje. Nobeno zemsko bitje pa ni bolj vestno in skrbno čuvalo svoje čistosti, kakor Marija, brezmadežna Devica. In pri Mariji se je učil sveti Alojzij in izmed mnogih čednosti, ki krasijo tako

zelo angelskega mladeniča, je njegova čistost in nedolžnost, ki nas sili, da jo posnemamo. Njegova skrb za to vzorno čednost je bila tolika, da ga ravno ona krasi med vsemi drugimi z nasvitlejšim žarkom. Po pravici se imenuje Alojzij angelski mladenič, vtelešen angel ali kastiljonska lilija — častni naslovi, ki nam kažejo njegovo sveto, čisto življenje. Krstno nedolžnost je ohranil Alojzij vse dni svojega življenja in je ni omadeževal tudi ne z najmanjšim grehom nečistosti. Vedel je, da nosi zaklad v razdrobljivi posodi, zato ga je varoval z največjo pozornostjo in čuječnostjo. Nikoli se niso pečale njegove misli, ki so vedno bile obrnjene na Boga in na svete reči, kedaj s kako ostudno predstavo. Njegova domišljija je bila kakor mirno jezero, ki se je v njem zrcalila tiho in mirno podoba božja. Nobeno grešno poželenje, nikaka nespodobna misel ni kalila vedrega njegovega duha. Njegovo govorjenje je bilo vedno tako, da je le vspodbujalo vsakega, ki ga je slišal. Da! Tako skrbno in vestno je pazil,

da obvaruje svojo nedolžnost, da se je ogibal celo dovoljenega, nedolžnega veselja in vživanja zato, da ne bi prišla v nevarnost njegova čistost. Splošno je bilo znano, da ljubi Alojzij lilijo nedolžnosti nad vse. Če je prišel v družbo mladih ljudi, ki niso sicer govorili nespodobno, pač pa je kdo napravil kako dvoumno opazko, so obmolčali vsi hkrati, kakor na povelje, da ne bi užalili svetega mladeniča ali provzročili njegove upravičene nevolje. Težko bi bilo verjeti, ako ne bi pričali zaznamki v listih za njegovo proglašenje za svetnika, da Alojzij ni nikoli čutil zéla poželjivosti ali kedaj v svojem srcu imel kako nečisto misel. To popolno zmago nad mesenim poželjenjem si je pridobil posebno s tem, ker je bežal pred vsako nevarnostjo, z milostjo božjo in z nežno sramežljivostjo. Ko se je slačil ali oblačil, je skrbno čul nad svojimi pogledi, da! tako ojster in sramožljiv je bil, da ni upal pogledati razgaljene roke ali noge. Če je hodil po ulicah in cestah, je imel oči obrnjene v tla. Tri leta je bival

na španskem dvoru in občeval vsak dan kot dvorjanič s kraljico, ne da bi bil kedaj svoji gospodarici pogledal v obličje. Ko bi bil pri neki igri moral nekdaž poljubiti senco neke deklice, se je najodločnejše branil tega in vse prigovarjanje, da tako le more dobiti svojo v igri zapadlo stvar nazaj, je bilo zastonj. Ta njegova dušna čistost je odsevala tudi na njegovem obrazu. Veselje je bilo gledati blagega, čistega mladeniča, ki je bil bolj angelu podoben, kot človeku. Nehoté ga je moral občudovati vsak, kdor ga je opazoval, kajti slutil je, da biva v njegovem nežnem, šibkem telesu duša, nad katero je moral imeti dobri Bog posebno dopadenje in so se je veselili božji angeli. Ta čut je bil vzrok, da so že ob njegovem življenju mu nadeli častni naslov: „mali svetnik“ in „kastiljonska lilija“.

Nauk. Bog je duh, nad vse čist, ki ob njem niti senca takega greha ne more obstati; posebno pa sovraži in studi vsak greh zopet čistost. Zato je Bog zagrozil tem grehom najhujše

časne in večne kazni. „Nikar se ne motite!“ piše sveti Pavel Korinčanom (I. 6, 9.) „ne nečistniki, ne malikovalci, ne prešestniki, ne mehkužni... ne bodo posedli božjega kraljestva“. Posebno zavoljo greha nečistosti je kaznoval Bog človeški rod z vesoljnim potopom. Taki grehi so bili vzrok, da je Gospod dal deževati ogenj in žveplo na Sodomu in Gomoro, ter pokončal mesti in ljudi v njih. O, koliko tisoč in tisoč duš gori v peklu zavoljo nečistosti. In vendar — morebiti nobena pregreha ni toliko razširjena v svetu, kot ta; bridke solze bi moral točiti, kdor upre svoj pogled v brezumno morje gnjusnosti in hudobije, ki poplavlja svet; že zorno mladino vkončuje in se v njem valjajo takorekoč lahkoživi nasladniki. Ali spadaš tudi ti, dragi moj, med te tako nesrečne, pomilovanja vredne ljudi? Si-li morebiti tudi ti v mreži kake grešne, nečiste navade? Ali gloje morda tvoje življenjske moči črv ostudnega greha in te vkončuje prekletstvo nečistosti ter žene v skorajšnjo, večno smrt? Usmili se vendar svoje uboge duše!

Ne teptaj brezčutno in neusmiljeno svete krvi božjega Zveličarja, ki te je ž njo odkupil in rešil pekla! Ne stori se nesrečnega za vso dolgo večnost! Ali hočeš za trenutek sladnega veselja zapasti strašni usodi pogubljenih, se odreči za večno vživanju neskončnega Boga in goreti večno v ognjenem in žveplenem morju? Ne! tega nečeš, ne moreš hoteti! Zato ogni se strašnemu prepadu, ki zeva ob tvojih nogah; vrni se in hodi po stezi čistega življenja, če si zašel morebiti ž nje. Beži pred bližnjo priložnostjo, ogibaj se slabih tovarišev, pusti pohujšljive knjige! Bodi kolikor moč točen in vesten v tej zadevi! Moli goreče, vztrajno, da ostaneš stanoviten, prosi za najlepšo čednost, sv. čistost. Spomni se pogosto, da že ena sama radovoljna nečista misel zadostuje, da te pogrezne v pekel, iz katerega ni več rešitve! Ako hočeš ostati čist ali zopet čist postati, kliči prav pogosto v pomoč brezmažno Devico Marijo, časti prav pri srčno sv. Alojzija... gotovo ti bota pomagala in izprosila milosti stanovit-

nosti. „Blagor njim, ki so čistega srca, ker oni bodo gledali Boga.“ —

Sklep. Ohraniti hočem stanovsko čistost neomadežano in neoskrunjeno. V vseh skušnjavah zoper njo si hočem z molitvijo pomagati, da ne padem. Trden je moj sklep: „Rajši umreti, kakor Boga žaliti s kakim takim grehom.“ Vsak dan bom zmolil eno češčenomarijo predno se vležem spat, da mi dobra Mati s svojo priprošnjo obvaruje dušo čisto vsakega nespodobnega greha.

Molitev po premišljevanju in litanije.
(Kakor pri prvi nedelji str. 11.)

Šesta nedelja.

Pripravljalna molitev.

(Kakor prvo nedeljo str. 5.)

Premišljevanje.

Zatajenje in spokornost sv. Alojzija.

„Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ, in naj

hodi za menoj.“ (Mat. 16, 24.) Zgodaj, v prvi mladosti je spoznal sv. Alojzij, da se ne more ohraniti nedolžnost, kakor z zatajevanjem. To spoznanje mu je bilo vzrok, da se je zatajeval in pokoril tako, da je včasih presegalo njegove moči. Ne motimo se, če trdimo, da je njegovi tako zgodnji smrti bil vzrok kolikor toliko njegovo oestro zatajevanje. Ko je bil še majhen nerazsoden deček, je vzel nekemu vojaku smodnika in se navadil nelepih besedi in kletvic, ki jih ni niti razumel. Če tudi zanj to ni bilo greh, se je vendar za te pogreške pokoril vse življenje oestro in hudo. Njegovo kesanje je bilo tako srčno, da ni mogel pri prvi spovedi v Florenci ihtenja in joka izpregovoriti besede in je celo omedlel. Ni mu zadostovala pokora, ki mu jo je naložil spovednik, marveč je še sam dodal ostrih pokoril. Pri jedi in pijači je bil tako zdržen, da so se sploh čudili, kako more živeti ob tako pičli hrani. Če se je moral vdeleževati večje gostije, si je izbral najslabše koščke in jedi, ki so mu najmanj uga-

jale. Tako zelo si je znal krotiti svoje poželenje, da ni spoznal, ali je jed dobra ali slaba. Na čast umirajočemu Zveličarju se je postil vsak petek in vsako soboto na čast preblaženi Devici in k temu še navadno vsako sredo. — Kakor v jedi, tako je zatajeval Alojzij svoje oči. Kar je druge mikalo videti, je preziral popolnoma angelski mladenič. Videlo se je, kako da se kar nič ne zanima za ta svet. In res je bilo tako! Svetu je bil odmrl in kar je druge razveseljevalo — pred tem je on bežal. Če so drugi počivali trudni dnevnega dela, se je sveti mladenič vtopil v pogovor s svojim Bogom. Sredi noči je večkrat vstal, kleče molil dolgo, dolgo, da se je onemogel zgrudil na tla. Da bi se upodobil nekoliko Zveličarju, ki je na lesu svetega križa visel, si je dal v posteljo oster les, da se je na njem okrepčal za prihodnji dan. O koliko zatajevanje, kolika spokornost! — Skoraj vse življenje je trpel za glavobolom — a nikdar ni tožil o njem, nikdar ne izrekel vzlovoljne besede. Da! srečnega se je štel, da sme nositi

trnjevo krono! Splošno je znano, kako je krotil svoje meso, da služi popolnoma duši. Bičal se je do krvi in ni maral, da je trpelo njegovo telo, da je tekla iz njega kri, da je večkrat kar omagovalo! Pokora — vedno pokora! to je bil njegov izrek in celo na svoji bolniški postelji ni odnehal z ojstrim, hudim svojim zatajevanjem. Na smrtni postelji je ponižen prosil, da naj ga bičajo ali vsaj mu dovolijo, da bo umrl na golih tleh. Po pravici imenujejo sv. Alojzija duhovnega mučenika.

Nauk. Nebeško kraljestvo silo trpi, in le silni ga dobe, tako pravi božji Zveličar. Nismo na svetu za to, da bi igrali in se kratkočasili; da bi uživali in se veselili. Človekovo življenje je neprestani boj zoper trojnega sovražnika: poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja. Brez boja ni zmage, brez zmage ne venca, brez venca ne zveličanja! — Kako si se do sedaj, dragi častilec, vojskoval? Ali si se bojeval tako, da moreš upati večnega plačila v nebesih? Pomni, dragi, da moreš voliti le med dvema: nebesa ali pekel. Če si ne pridobiš, ne izvo-

juješ nebes, potem ti ostane pekel. Ne bodi len in brezskrben; pripravi se na resen odločilen boj zoper svoje strasti, zoper hudoben svet, zoper hudobnega duha! Ozri se pogosto na vzor svoj, svetega Alojzija. Glej, kako junaško se je vojskoval, posnemaj ga! Gotovo ni potreba in tudi nisi dolžan se posluževati takih sredstev, takega junaškega zatajevanja, kakor jih je vporabljal sv. Alojzij. Toda, da v gotovi meri zatajuješ svoje počutke, krotiš svoje nagnenje in poželenje, delaš pokoro za svoje grehe — to je na vsak način potrebno, če se hočeš zveličati. — Zatajevanje — pokora! — Kako neprijetni besedi marsikateremu srcu, za marsikatero uho! Kako se svet zgraža nad temi pojmi! In vendar: potrebno je, da se privadiš ne samo na besedi, marveč, da dejansko na sebi izpolnuješ. Paziti moraš na svoje oči in ušesa, da ne pride po njih v srce, kar bi ga umorilo; krotiti moraš svoj jezik, da ne govori nič grešnega; gospodovati moraš svojemu grlu, da se ne vdaš razkošnemu vživanju; čuvati moraš roke

in noge, da ne storiš nobenega dejanja, ne hodiš po poti, ki bi ti bila v pogubo. — Ne zadovolji se z majhnimi pokorili, ki ti jih naloži spovednik v spovedi; da zadostiš za časne kazni, nalagaj si sam še kakošno pokoro, ki ti pomaga, da zadostiš tem gotovejše za časne kazni, ki jih zasluži greh. Pomisli, kako ojstro se je pokoril sveti Alojzij za male pogreške svojih otroških let. O koliko je kristjanov, ki lahko-miseljno prelomijo zapoved, ki tirja le nekoliko zatajevanja. Tako n. pr. je že splošna navada, da se malo ali celo nič ne ceni zapoved o postu. In vendar je tako početje velik greh, ker se s tem pregreši zoper pokorščino do sv. cerkve, ki je namestnica božja na zemlji. O ne bodi samo po imenu kristjan, ampak izkazuj se vedno in povsod pravega katoličana, ki vidi v sv. cerkvi svojo mater in ji je v vsem pokoren. Saj „kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor očiten grešnik in nevernik“, je rekel Gospod Jezus Kristus.

Sklep. Vaditi se hočem kolikor moč v zatajevanju in spokornosti, ker vem, da s tem oveselim božje srce. Držati se hočem zapovedi o postu, in rajši lačen biti, kakor bi jedel ob petkih in postnih dneh meso. Skrbno hočem čuvati svoje počutke, svoje oči in ušesa, posebno svoj jezik, da ne užalim s kakim grehom svojega Boga! Za svoje grehe hočem prav srčno obžalovati, pokoro naloženo v spovedi zvesto opraviti in si še naložiti kako drugo spokorno delo. S takimi pokorili, če so tudi majhni, vem, da oveselim božje Srce in mi bodo v plačilo kdaj v nebesih. O Jezus, daj, da le Tebi živim! O Jezus, daj, da umrem Tebi.

Molitev po premišljevanju in litanije.

(Kakor pri prvi nedelji str. 11.)

KAZALO.

	Stran
Šestnedeljna pobožnost k sv. Alojziju	1
Posvečenje sv. Alojziju	3
Prva nedelja	5
Pripravljalna molitev	5
Premišljevanje: Alojzijeve gorečnost do molitve	6
Molitve po premišljevanju	11
Litanijske v čast sv. Alojziju	13
Druga nedelja	16
Premišljevanje: Alojzijeve pobožnost do presv. Rešnjega Telesa	19
Tretja nedelja	22
Premišljevanje: Alojzijeve ljubezen do križanega Zveličarja	22
Četrta nedelja	28
Premišljevanje: Kako je sv. Alojzij častil deviško Mater Marijo	28
Peta nedelja	35
Premišljevanje: Nedolžnost sv. Alojzija	35
Šesta nedelja	41
Premišljevanje: Zatajenje in spokornost sv. Alojzija	43

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000510850

